בית משפט השלום ברמלה

ת"א 62027-02-18 פלוני ואח' נ' רכבת ישראל ואח'

בפני כבוד השופט דב גוטליב

תובעים
1. פלוני
2. פלונית
3. פלוני
ע"י ב"כ עוה"ד קובי שפירא ואח'

נגד

נתבעות
1.רכבת ישראל בע"מ
2.הפניקס חברה לביטוח בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד משה עבדי ואח'

פסק דין

1. התובע יליד 03/03/2001 נפגע בתאונת דרכים בתאריך 23/07/2017. התאונה אירעה בעת שרכבת פגעה בתובע, כהולך רגל (להלן: התאונה).
2. בשל נזקי הגוף שנגרמו לתובע בתאונה, הוא הגיש תביעה זו לפי חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים תשל"ה-1975 (להלן: חוק הפיצויים).
3. הנתבעת הייתה מבטחת הרכבת והיא מכירה בכיסוי הביטוחי. המחלוקת בין הצדדים היא ביחס לשיעור הנזק והפיצוי המגיע לתובע.
4. לשם בחינת מצבו הרפואי של התובע בעקבות התאונה, מונה ד"ר מוריס אגסי כמומחה מטעם בית משפט בתחום האורתופדיה (להלן: המומחה). בחוות דעתו העריך המומחה כי בעקבות התאונה נותרה לתובע נכות יציבה בשיעור 10%, בגין שבר הקונדיל הלטראלי של עצם ההומירוס הימני, לפי סעיפים 41(8) ו- 35(1) לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה) תשט"ז 1956 (להלן: תקנות הנכות), וכן נכות נוספת בשיעור 10%, בגין צלקות במרפק ובאמה, לפי סעיף 75(1) לתקנות.
5. בישיבת הוכחות שהתקיימה ביום 26/01/2021 העידו ונחקרו התובע, אביו ואמו. בהמשך הגישו הצדדים סיכומים.
6. בנסיבות שפורטו, אבחן תחילה את מצבו הרפואי של התובע ואדון לאחר מכן בטענות הצדדים ובשיעור הפיצוי המגיע לתובע.

<u>הפגיעות והנכות הרפואית</u>

7. בעקבות התאונה פונה התובע לטיפול בבית החולים "ברזילי" (להלן: בית החולים) ואובחן כסובל מחבלה ביד ימין, חתכים באזור המרפק והאמה עם חשיפה של העצם, נפיחות באמה ובכף יד ימין. בצילומי רנטגן שנערכו לתובע, הודגמו שברים ביד ימין, במרפק ובשורש כף יד ימין.
8. בתאריך 27/07/2017 שוחרר התובע מבית החולים עם המלצה למנוחה, יד מורמת במנוחה, הימנעות מהפעלת המרפק, טיפול אנטיביוטי, שימוש במשככי כאבים והמשך מעקב רפואי.
9. התובע הגיע לביקורת בבית החולים ביום 09/08/2017. במסמך הרפואי שנערך נרשם: "סד הוסר, חבישות נפתחו – פצעי ניתוח נראו תקינים.. טווח מרפק 120-90, כאוב... בצילומים היום – עמדה של השברים ללא שינוי מצילומים קודמים...".
10. ממסמך רפואי המתעד ביקורת נוספת שנערכה לתובע ביום 30/08/2017 עולה: "בצילום – עמדה טובה, אין חיבור מלא של הקונדיל המדיאלי. ממליץ הפעלה מלאה של המרפק...".
11. בתאריך 04/09/2017 נבדק התובע במרפאת בית החולים ובבדיקה זו צוין: "ללא נפיחות משמעותית במרפק, צלקות ללא רגישות... טווחי התנועה בש.כ.י מלאים. מבחינת הכאב, מתגבר ביישור היד".
12. התובע נבדק בהמשך על ידי אורתופד גם ביום 09/07/2018 ואובחן: "יד ימין – צלקת באספקט לטראלי ואחורי במרפק וצלקת לאורך הצד האלונארי של האמה, בורג בולט ורגישות באמה, הגבלה בסוף טווחי תנועה של המרפק ללא חסר NV. צילום – מצב לאחר קיבוע שבר באולנה, השבר מחובר...להימנע ממאמץ או הרמת משקל כבד ביד ימין".
13. כאמור כבר לעיל, המומחה מטעם בית משפט בתחום האורתופדיה, העריך בחוות דעתו שבעקבות התאונה נותרה לתובע נכות יציבה בשיעור 10%, בגין השבר במרפק ימין, לפי סעיפים 41(8) ו-35(1) לתקנות הנכות, וכן נכות בשיעור 10%, בגין הצלקות, לפי סעיף 75(1) לתקנות הנכות.
אשר לנכויות הזמניות – המומחה העריך שלאחר התאונה היה התובע באי כושר מלא מיום 23/07/2017 ועד ליום 01/11/2017; אי כושר בשיעור 50% מיום 01/11/2017 ועד ליום 01/01/2018; אי כושר בשיעור 30% מיום 01/01/2018 ועד ליום 01/03/2018 ואי כושר בשיעור 20% מיום 01/03/2018 ועד ליום 01/05/2018.
14. הצדדים אינם חולקים על קביעות המומחה ולא ביקשו להזמין אותו לחקירה על חוות הדעת. בהתאם להלכה, ככלל לא יסטה בית המשפט מחוות דעת המומחה מטעמו בהעדר נימוקים משכנעים (ראו לדוגמא ע"א 3056/99 **שטרן נ' המרכז הרפואי על שם חיים שיבא**, פ"ד נו(2) 936, 949; ע"א 293/88 **חברת יצחק ניימן להשכרה בע"מ נ' מוניטי רבי** (31/12/88)).
15. במקרה דנן, ניכר מחוות הדעת, כי המומחה בדק את התובע, בחן את כל ההיבטים של הפגיעה וקבע את הנכות הרפואית בהתאם לשיקול דעתו המקצועי. משכך אני קובע, כי נכותו הרפואית המשוקללת של התובע בגין התאונה עומדת על 19%, כפי שהעריך המומחה מטעם בית המשפט.

<u>הפגיעה התפקודית:</u>

16. התובע יליד 2001, בן 16 במועד התאונה. בתצהירו, מסר התובע כי עובר לתאונה הוא היה בריא, תלמיד בכיתה יא' ותפקד היטב בכל תחומי החיים.
לדבריו (בתמצית), לאחר התאונה הוא סובל מכאבים והגבלות במרפק ימין וביד ימין, הכאבים אינם מרפים ומלווים אותו כל הזמן; הוא משתדל להימנע מהרמת חפצים כבדים; הפגיעה מפריעה בכתיבה ובלימודים. ביחס לצלקות נטען שהצלקות רגישות למגע; כל מגע גורם לתחושת זרמים והצלקת מגרדת ומציקה. לעמדת התובע, הנכות שנותרה בעקבות התאונה היא בעלת משמעות תפקודית והיא עומדת אפוא על שיעור 19%.

17. הנתבעת טוענת בתורה (בתמצית) כי לנכות הרפואית יש משמעות תפקודית שולית בלבד, פרט לצלקות שהן אסטטיות ואינן תפקודיות (בהתאם לחוות דעת המומחה מטעם בית משפט); התובע המשיך בשגרת חייו מבלי שלפגיעתו הקלה יש השפעה תפקודית; התובע הודה שהוא נוהג על טרקטורון עד היום; הוא מתגורר בטורקיה ומצליח לדאוג לצרכי הבית; התובע ביקר לאחרונה אצל רופא במרץ 2019; התובע עוזר לאביו בחנות ואישר שהוא נוטל משככי כאבים בתדירות נמוכה. עוד נטען שהתובע סיים את לימודי התיכון עם בגרות מלאה והחל בלימודי גנטיקה בטורקיה כך שממילא הוא אינו מתכוון לעבוד בעבודות פיזיות.

18. הלכה היא, כי הנכות התפקודית נקבעת בידי בית-המשפט על-יסוד מכלול הראיות והנסיבות שלפניו. הנכות הרפואית משמשת נקודת מוצא, אולם יש להוסיף ולבחון את השפעתה על הנפגע המסוים. כך, בין השאר, יש לתת משקל להיקפה, אופייה ומיקומה של הפגיעה, ולהתייחס להשפעתה של הנכות על מקצועו של הנפגע תוך התחשבות בגילו, השכלתו וכישוריו. משקל ממשי יינתן לראיות הנוגעות להשלכה התפקודית בפועל, למשל – שינויים שחלו בשכר הנפגע (ע"א 3049/03 גירוגיסיאן נ' רמזי, פ"ד נב(3)792 [1995] (להלן: עניין גירוגיסיאן); ע"א 2113/90 **אדלר נ' סוכנויות דרום בע"מ [1992]**; ע"א 6601/07 **אבו סרחאן נ' כלל חברה לביטוח בע"מ** [2010]).

19. בהתאם לפסיקה, הנחת המוצא היא, כי נכותו התפקודית של הניזוק היא פועל יוצא של הנכות הרפואית, ולשיעור הנכות הרפואית יש משקל רב בקביעת שיעור הפגיעה בכושר השתכרותו (ע"א 8799/08 **הסתדרות מדיצינית הדסה נ' פלוני** (21.3.11) פסקה 34 לפסק-הדין וכן ע"א 4302/08 **שלמייב נ' בדארנה** (25.7.10) פסקה 8 לפסק-הדין). הנחת מוצא זו תקֻפה ביתר שאת בעניינם של קטינים ושל צעירים בתחילת דרכם התעסוקתית, מכאן שבעיקרו של דבר לגבי קטינים וצעירים, קיימת זהות בין הנכות הרפואית לזו התפקודית ובין שתי אלה לגריעה מכושר ההשתכרות (לסקירת הפסיקה ראו: ע"א 9873/06 **כלל נ' פפו** (22.3.09)); **חריגה מכלל זה שמורה למצבים שבהם ברור שהנכות אינה תפקודית** (ראו לדוגמא: ע"א 7008/09 **עבד אל רחים נ' עבד אל קאדר** (7.9.10)).

20. לאחר שעיינתי בחומר הראיות שהונח לפניי, לרבות חוות דעת המומחה מטעם בית המשפט, והתרשמתי מעדותם של התובע והוריו, נחה דעתי שיש להעמיד את שיעור הפגיעה התפקודית על

שיעור 10%, בדומה לשיעור הנכות הרפואית שנקבעה בגין הפגיעה במרפק. לא מצאתי לתת משמעות תפקודית לצלקות שנותרו לתובע באמה ובמרפק.

21. התובע אומנם ציין בתצהירו כי הצלקת רגישה למגע, אולם עדותו אינה מתיישבת עם קביעות המומחה מטעם הבית משפט (שלא נסתרה) והיא עדות יחידה של בעל דין.
המומחה קבע בחוות דעתו שהצלקת "**בלתי רגישה למגע, עם סימן טינל שלילי וללא עדות להיווצרות נוירומה מקומית**" ולפיכך קבע שמדובר ב-"**נכות אסתטית בגין הצלקות**" (ראו גם ע"א 7991/96 **אלקבהא נ' קוטייבה כנעאן** (12.1.00); ע"א 8053/06 **אליהו חברה לביטוח בע"מ נ' אבידור** (1.2.09); תא 7173-05 **אדם אשר לוי נ' המאגר הישראלי לביטוחי רכב הפול** (14/2/12)).
התובע לא זימן את המומחה להיחקר על קביעותיו, קביעות המומחה לא נסתרו ולכן איני מקבל את טענות התובע בעניין זה.

22. טענות התובע ביחס למגבלות והכאבים אותם הוא חווה בעקבות הפגיעה במרפק סבירות ומתיישבות עם קביעת המומחה והתיעוד הרפואי. התובע החל בלימודים אקדמיים אך הוא בתחילת דרכו המקצועית ולא ניתן לדעת היום אם ישלים את לימודיו, האם ימצא עבודה בתחום, ובמה יעסוק בעתיד. בעקבות התאונה נותרה לתובע נכות תפקודית מתונה והגם שהיא עשויה להגביל ולהכביד על התנהלותו, היא אינה מונעת מהתובע להמשיך בשגרת חייו, לרבות לנהוג בזמנו הפנוי בטרקטורון.

23. משקבעתי את הנכות התפקודית אפנה לכימות הנזק.

<u>שיעור הנזק</u>

24. למען הנוחות אחזור על הנתונים הרלוונטיים הנדרשים:
התובע יליד: 03/03/2001.
מועד האירוע: 23/07/2017.
גיל התובע בעת התאונה: 16.
גיל התובע כיום: 20.
שיעור נכות רפואית: 19%.
שיעור נכות תפקודית: 10%.

<u>בסיס השכר</u>

25. במועד התאונה, התובע היה תלמיד בכיתה י' וכיום הוא סטודנט שנה א' בחוג לגנטיקה באוניברסיטה בטורקיה, לא עובד וטרם החל בדרכו המקצועית.

26. התובע עותר לחישוב הפיצוי בראש הנזק גריעה מכושר ההשתכרות לפי כפל השכר הממוצע במשק בשיעור 19,779 ₪. לדבריו, גנטיקה הוא תחום מבוקש והוא צפוי להרוויח בעתיד שכר שהוא גבוה מהממוצע במשק. הנתבעת טוענת בתורה שהתובע הוא עם "רקורד" ממוצע ואפילו נמוך מן הממוצע, ולעניין זה מפנה לגיליון הציונים בכיתה י' ו-יא' (נספח ד' לראיות התובע). נטען כי ציוני הבגרות של התובע לא אפשרו לו ללמוד בארץ; התובע לא הוכיח שהתואר אותו הוא לומד באוניברסיטה בטורקיה מוכר בישראל (עמ' 15 ש' 29 ואילך, עמ' 16 ש' 1).

27. בע"א 10064/02 **מגדל חברה לביטוח בע"מ ואח' נ' רים אבו חנא ואח'** (27.9.2005) (להלן: "הלכת אבו חנא"), נקבעה החזקה בדבר העמדת פוטנציאל השתכרותם של קטינים כגובה השכר הממוצע במשק. על המבקש לסטות מחזקה זו, מעלה או מטה, רובץ נטל ההוכחה. בחלוף השנים מאז נקבעה הלכת אבו חנא, הוחלה החזקה גם על צעירים אשר חצו את סף הקטינות וניתן לומר כי הם טרם החלו את דרכם המקצועית ומיצו את פוטנציאל השתכרותם. בעניין זה נקבע בע"א 4772/02 **סהר חברה לביטוח בע"מ נ' צי'בוטארו**, סעיף 9 לפסק דינו של כב' השופט ד' חשין (25.11.09): "**העיקרון הנהוג בפסיקה לגבי קטינים או צעירים בתחילת דרכם המקצועית הינו אמידת אובדן כושר ההשתכרות על-פי השכר הממוצע במשק**". ראו גם פסק הדין שניתן ברע"א 7490/11 **פחרי נ' חאג'**, סעיף 6 לפסק דינו של כב' השופט א' ריבלין (28.12.11): "**... אין להגביל את החזקה בדבר השתכרות בגובה השכר הממוצע במשק לקטינים בלבד, והגיונה עשוי להיות יפה גם ביחס לאדם צעיר שטרם ביצע בחירות עצמאיות של ממש**".

28. לאחר שעיינתי בחומר הראיות ובטענות הצדדים נחה דעתי שיש לחשב את הפיצוי בתקופת העתיד לפי השכר הממוצע במשק בשיעור 9,725 ₪ (לאחר ניכוי מס), ואנמק.
התובע החל רק לא מזמן את לימודיו (סטודנט בשנה א') באוניברסיטה בטורקיה, אין לדעת היום האם ישלים את לימודיו; התובע לא הוכיח שהתואר מוכר בישראל, וממילא התובע לא הוכיח מה רמת השכר של עובדים בתחום הגנטיקה.

29. בהינתן האמור עד כאן, אגש למלאכת החישוב.

<u>גריעה מכושר ההשתכרות ואבדן זכויות סוציאליות</u>

30. התובע מחשב את הגריעה מכושר ההשתכרות לפי כפל השכר הממוצע במשק, נכות בשיעור 19% ובהתאם לחישוב אקטוארי מלא. הנתבעת טוענת שהנכות אינה תפקודית, התובע לא צפוי לעבוד בעבודה פיזית ויש להביא בחשבון שהתובע אמור להתחיל לעבוד רק עם סיום לימודיו, סוף שנת 2024. בהינתן נתונים אלה, הנתבעת מציעה פיצוי גלובאלי בשיעור 100,000 ₪.

31. כמפורט כבר לעיל, בסיס השכר לצורך חישוב הגריעה מכושר ההשתכרות של התובע הוא השכר הממוצע במשק (בניכוי מס), בשיעור 9,725 ₪.

32. בהתאם לפסיקה, ככלל, אין בהכרח התאמה בין אובדן ההשתכרות או כושר ההשתכרות, ובין שיעור הנכויות הרפואית והתפקודית. אובדן כושר ההשתכרות נבחן על פי אובדנו של היחיד ותוך התחשבות בכלל נסיבות המקרה.

33. בנדון, שקלתי בין השאר את אופי הפגיעה האורתופדית והשלכותיה על התובע בכלל ועל עיסוקיו בפרט, היום ובעתיד. התובע נותר עם מגבלה וכאבים בעקבות התאונה ולאלה עשויים להיות השפעה על כושר השתכרותו, לבטח כאשר עתידו המקצועי טרם התגבש. מנגד, יש להביא בחשבון כי הנכות התפקודית שנותרה לתובע אינה גבוהה (10%).
ביחס לנכות בשיעור כגון דא נקבע בפסיקה ובספרות כי אלה "**מטבען שאינן עלולות להשפיע על כושר התפקוד בנוגע להשתכרות, אצל אדם מן היישוב; במקרים כאלה, הנטייה היא שלא**

לפסוק את הפיצוי לפי אחוזי נכות, אלא מקום שבית-המשפט משתכנע שאפשר שהנכות תהיה בעלת משמעות תפקודית, הוא עשוי לפסוק סכום גלובלי בפריט נזק זה.." (ע"א 66855-07-17 **הכשרה חברה לביטוח בע"מ ואח' נ' פלונית** (16/10/2018); רע"א 7798/18 **פלונית נ' עדי שושנה** (22/11/2018); דוד קציר "**פיצויים בשל נזק גוף**" 259 (מהדורה חמישית, 2003)).

34. בנסיבות המקרה, הדרך הנאותה לפצות את התובע היא בקביעת סכום גלובלי, שייקח בחשבון את מומו, את גילו ואת שנות העבודה שנותרו לו (ע"א 395/81 **מנחם ברוק נ' הסנה, חברה ישראלית לביטוח**, פ"ד לח(1) 537) כמו גם את העובדה שהוא עתיד לסיים את לימודיו ב-10/2024 ולא טען שהוא מתכוון לעבוד בתקופת לימודיו.

35. אחר כל האמור, אני פוסק לתובע פיצוי גלובלי בגין הגריעה מכושר ההשתכרות בעתיד בסך של **225,214** ₪ (הפיצוי הוא בגבולות 70% מהתחשיב האקטוארי, בצירוף הפסדי פנסיה בשיעור 12.5%).

עזרת הזולת עבר ועתיד

36. התובע עותר לפיצוי בגין הצורך בעזרה בתקופת העבר ובעתיד בסך כולל בשיעור 150,000 ₪.

37. הנתבעת טוענת כי אביו של התובע לא הוכיח בראיות את הפסדיו נוכח היעדרותו מהעבודה וכי אמו של התובע אישרה בעדותה (עמ' 32 ש' 26) שבעלה חזר מיד לעבודה. בנוסף, נטען שהתובע מתגורר לבדו בטורקיה ומבצע את כל מטלות הבית לבדו (עמ' 19 ש' 7-1). הנתבעת מציעה פיצוי בשיעור 5,000 ₪ לתקופת העבר והעתיד.

38. ההלכה היא, שאם ניזוק זקוק לעזרה שניתנה לו על-ידי קרוב משפחה, אין לראות בכך בלבד, עילה לשלילת הזכות לקבל פיצוי מן המזיק (דוד קציר **פיצויים בשל נזק גוף** 424 (התשנ"ח 1997), ראה גם ע"א 93/73 **שושני נ' קראוז ואח'**, פ"ד כח (1) 277). השאלה איננה אם התובע קיבל בפועל עזרת צד ג', אלא אם היה זכאי לקבלת עזרה כזאת ואם זו ניתנה לו בין על ידי אדם שאיננו קרוב משפחה ובין על ידי קרוב. התשובה לשאלה האחרונה יכול שתשפיע על שיעורו של הפיצוי.

39. לעניין שיעורו של הפיצוי, וכמפורט בעניין שושני הנ"ל, יש לקבוע כי יש להעמיד את הסכום על שיעור נאות (שם, 279ז- 280א), ובהעדר נתונים אובייקטיבים, יפסק סכום גלובלי לטובת התובע (ראה ע"א 315/83 **עגור נ' איזנברג ואח'**, פ"ד לט(1) 197, 205, וכן ע"א 663/84 **עטיה נ' עטיה**, פ"ד מד(3) 720, 730). על בסיס הלכה זו, ובהעדר נתונים על הוצאה ממשית ועל היקפה, יש לקבוע את הפיצוי בראש נזק זה, על דרך האומדנה.

40. בהתאם למסמכים הרפואיים, עדותם של התובע והוריו וקביעות המומחה מטעם בית המשפט, אין ספק בעיני שהתובע נזקק לעזרה מוגברת בתקופה הסמוכה לתאונה. מדובר בעזרה החורגת מעזרה רגילה של בני משפחה. אשר לתקופת העתיד, בשים לב לנכות שנותרה לתובע יש לפסוק פיצוי המכיר גם בעזרה מתונה לתקופת העתיד. עם זאת, אציין שלא הוכח כי נגרמו לאביו של התובע הפסדי שכר בתקופה הסמוכה לתאונה או בכלל.

41. אחר האמור, אני פוסק לתובע פיצוי על דרך האומדנה לתקופת העבר והעתיד בסך של **30,000** ₪.

<u>הוצאות נסיעה והוצאות רפואיות</u>

42. התובע טוען כי בעקבות התאונה היה במעקב רפואי ונגרמו לו הוצאות רפואיות והוצאות נסיעה. אשר לתקופת העתיד, נטען שהתובע יזדקק לטיפולים רפואיים ותרופות גם בעתיד ומכאן שצפויות הוצאות.

43. הנתבעת טוענת שמדובר בראש נזק מיוחד הטעון הוכחה בראיות והתובע לא הציג כל ראיה ביחס להוצאות שהוציא בתקופת העבר או ביחס להוצאות הצפויות בעתיד, למעט קבלה על-סך 33 ₪. בעניין זה, מפנה הנתבעת לחות דעת המומחה מטעם בית משפט שלא קבע כי התובע יזדקק לטיפולים בעתיד.

44. הוצאות רפואיות והוצאות נסיעה הינן 'נזק מיוחד', הטעון פירוט והוכחה הן בדבר הצורך בהוצאתו והן בדבר עלותו (ראה: ד. קציר "דיני הנזיקין" עמוד 11; 480 ואילך, 486 ואילך; ע"א 357/80, **נחום נ' ברדה**, פ"ד לו(3) 762; ע"א4986/91, **המגן חברה לביטוח בע"מ נ' נחום** (1994)).

45. בהתאם לפסיקה יש לפסוק פיצוי בגין הוצאות סבירות על דרך אומדנה ו"על הצד הנמוך והבטוח" - לשם שמירה על האיזון הראוי (ראה: למשל: ע"א 307/77 **מור נ' עזבון המנוח שעיה בוץ**, פ"ד לב(1) 654; י. קציר בספרו "פיצויים בשל נזק גוף" מהדורה חמישית התשס"ג-2003, עמוד682 ואילך; ע"א 77/67, **מ"י נ' דהאן**, פ"ד כא(2) 128; ת.א. (תל-אביב-יפו)394/98, **אלטאוויל אמיר נ' נחמיאס** (2006); ת.א. (תל-אביב-יפו) 1616/04, **שרף נ' אסותא - מרכזים רפואיים בע"מ** (2009); ת.א. (ירושלים) 1515/96, **יהושוע נ' הסתדרות** (1999)).

46. התובע נדרש לעבור טיפולים רפואיים ולהגיע לבדיקות ולמעקב רפואי ומכאן סביר שנגרמו לו הוצאות. בשים לב לכל הנתונים המפורטים עד כאן ולכך שרוב הטיפולים הרפואיים ניתנים חינם בקופת החולים, אני אומד את הוצאות התובע בסך של **<u>4,000 ₪</u>** לתקופת העבר והעתיד.

<u>נזק לא ממוני</u>

47. בהתאם לתקנות הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים (חישוב פיצויים בשל נזק שאינו ממון), תשל"ו-1976, לשיעור הנכות ולארבעת ימי האשפוז, יש לפסוק לתובע פיצוי בגין הנזק הלא ממוני בשיעור **<u>36,237 ₪.</u>**

<u>סוף דבר</u>

48. התביעה מתקבלת.

49. סה"כ נזקי התובע הם כדלקמן:

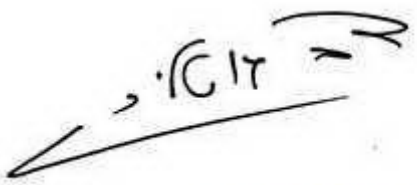
גריעה מכושר השתכרות (כולל הפסד פנסיה)	**225,214** ₪
עזרת הזולת	**30,000** ₪
הוצאות רפואיות ואח'	**4,000** ₪
נזק לא ממוני	**36,237** ₪
---	---
<u>סה"כ פיצוי</u>	**295,451** ₪

50. אחר כל האמור לעיל, הנתבעת תשלם לתובע 1 סכום של **295,451** ₪, בתוספת שכ"ט עו"ד ומע"מ בשיעור 15.21%.

51. בנוסף, תשלם הנתבעת לתובעים הוצאות משפט בשיעור 2,000 ₪.

52. הסכומים ישולמו לתובעים בתוך 30 יום ויישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 60 ימים.
פסק הדין מותר בפרסום שעה שהוא אינו כולל פרטים מזהים של התובע.
המזכירות תשלח לצדדים את פסק הדין.
ניתן היום, כ"ב אייר תשפ"א, 04 מאי 2021, בהעדר הצדדים.

דב גוטליב, שופט